

N:o 151.

Uppläst och godkänd af Första Kammaren den 17 maj 1904.
— — — — Andra Kammaren den 17 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående bestämmelserna
rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och
Norge.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 39.)

Till Konungen.

Riksdagen, som i skrifvelse den 10 innevarande maj anmält sitt beslut i anledning af Eders Kungl. Maj:ts till Riksdagen aflåtna proposition, n:o 95, angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge, har i sammanhang med nämnda proposition till behandling förehaft jämväl en inom Riksdagen väckt motion, i hvilken hemställts, att Riksdagen ville i skrifvelse till Eders Kungl. Maj:t anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, om och i hvilken mån en begränsning af giltighetsområdet för förordningen angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge lämpligen kunde ske, samt vid afgifvande af nytt förslag till förordning taga den hänsyn till skedd utredning, hvartill skäl kunde föreligga.

I det anförande till statsrådsprotokollet, som åtföljde den af Eders Kungl. Maj:t till 1903 års Riksdag i detta ämne aflåtna proposition

(n:o 64) omförmäldes, bland annat, hurusom under loppet af åren 1902 och 1903 från flera håll gjorts framställningar, i syfte att ändringar måtte vidtagas i gällande bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge. Eders Kungl. Maj:t hade emellertid, efter vederbörande myndigheters hörande, funnit omförmälda framställningar icke för det dåvarande böra föranleda till någon Eders Kungl. Maj:ts åtgärd, utan föreslog Eders Kungl. Maj:t Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till förordning af enahanda lydelse med förut i ämnet gällande författning. Detta förslag blef ock af Riksdagen antaget utan annan ändring, än att i anledning af dels förenämnda framställningar dels ock väckt motion Riksdagen intill den 1 januari innevarande år medgaf tullfri införsel af de i förordningen omförmälda större myckenheter spannmål äfven för det fall att resan skedde öfver den del af gränsen, som är belägen mellan tullstationerna i Medskogen och Mitandersfors i Värmland. Det vid innevarande riksdag framlagda förslaget var med undantag af berörda medgifvande af enahanda lydelse med nu gällande förordning i ämnet.

Riksdagen, som funnit sig för närvarande icke böra vidtaga några ändringar i förordningens bestämmelser och fördensskull, på sätt Riksdagens ofvanberörda skrifvelse gifver vid handen, bifallit Eders Kungl. Maj:ts förenämnda proposition, n:o 95, i detta ämne, har emellertid icke kunnat undgå att finna ifrågavarande framställning värd att beaktas. Det lär nämligen icke kunna förnekas, att de förhållanden, som ursprungligen föranledt införandet af de särskilda undantagsbestämmelserna med afseende å gränstrafiken mellan Sverige och Norge, numera i ej oväsentlig mån förändrats. I sådant afseende torde böra erinras, hurusom vid tiden för berörda undantagsföreskrifters tillkomst särskildt framhållits, att i saknad af goda kommunikationer det syntes vara nödigt att vidtaga sådana åtgärder, att befolkningen å ömse sidor bereddes möjlighet att på någorlunda nära håll tullfritt förse sig med nödiga förbrukningsartiklar uti för tillfället erforderliga kvantiteter. Med de betydligt förbättrade kommunikationer, som numera kommit till stånd, torde åtminstone denna förutsättning icke allestädes kunna anses hafva samma berättigande som förr. Handel och näringar hafva ock på senare tider nått ett kraftigt uppsving och, hvad särskildt Bohuslän angår, hafva de sista åren utefter Idefjorden och å andra platser i närheten uppstått betydande industriella anläggningar, företrädesvis stenhuggerier. Följden häraf har naturligen blifvit den, att för tillgodo-seende af de talrika arbetaresamhällenas behof landthandlande börjat drifva verksamhet i trakten. Det torde icke lida något tvifvel, att med

nu förefintliga bestämmelser, hvilka sätta befolkningen i tillfälle att å den norska sidan inköpa sina varor till billigare priser än inom eget land, den svenska handeln lider ett ej oväsentligt afbräck. Under sådana förhållanden synes det med skäl kunna ifrågasättas, huruvida icke, åtminstone hvad angår vissa trakter af gränsen, hithörande bestämmelser böra upphävas eller ändringar i desamma vidtagas. De i ärendet hörda myndigheterna synas ock hafva i viss mån beaktat de gjorda framställningarna, i det de samstämmigt förklarat sig anse, att för ett rätt bedömande af frågan en utredning af hithörande förhållanden syntes vara af nöden, hvilken utredning enligt myndigheternas åsikt lämpligen borde omfatta hela gränsen mellan Sverige och Norge.

Riksdagen delar till fullo denna af myndigheterna uttalade uppfattning och anser sig hafva så mycket större skäl att förorda, att den ifrågasatta undersökningen må utsträckas till hela riksgränsen, som, enligt hvad ofvan lämnade upplysningar gifva vid handen, vid antagandet af den i ämnet år 1903 utfärdade förordningen vissa ändringar, om ock endast för en del af året, befunnits vara af behovet påkallade och jämkningar för öfrigt vare sig till inskränkning eller utvidgning af beviljade förmåner kunna prövas vara ändamålsenliga.

I detta sammanhang har ock uppmärksamheten blifvit fäst därå, att hvarken i denna förordning eller i gällande tullförfattningar lämnas någon föreskrift, huru de farkoster eller båtar, beträffande hvilka gäller, att varor, som med dem införas, skola anses, såsom vore de landvägen införda, d. v. s. de, som äro af mindre dräktighet än fyra ton, skola med hänsikt till tullväsendet behandlas. I följd häraf har det kunnat inträffa, att ett norskt fartyg, genom att förtöja vid iskanten på norska sidan om Idefjordens mittlinje och låta gods forslas på isen från svenska sidan, intagit svensk last och därmed afgått till utrikes ort utan att hafva in- eller utklarerat i svensk hamn eller erlagt eventuellt belöpande fartygsavgifter. Då ett likartadt förfarande kan äga rum äfven vid öppet vatten medelst användande af farkoster under fyra tons dräktighet för lastens öfverförande till större fartyg på norska sidan, vill det synas vara af vikt, att vid en blifvande utredning äfven tillses, hvilka nya bestämmelser i antydda hänseende lämpligen böra inflyta i förordningen.

I enlighet med hvad sålunda blifvit anfördt får Riksdagen an hålla, att Eders Kungl. Maj:t tacktes låta utreda, om och i hvilken mån en begränsning af giltighetsområdet för förordningen angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och

Norge eller i öfrigt förändringar i eller tillägg till dessa bestämmelser lämpligen böra ske, samt vid afgifvande af nytt förslag till förordning taga den hänsyn till skedd utredning, hvartill skäl kunna föreligga.

Stockholm den 17 maj 1904.

Med undersätlig vördnad.
